

Il·lustració ■ Oblit Baseiria ■

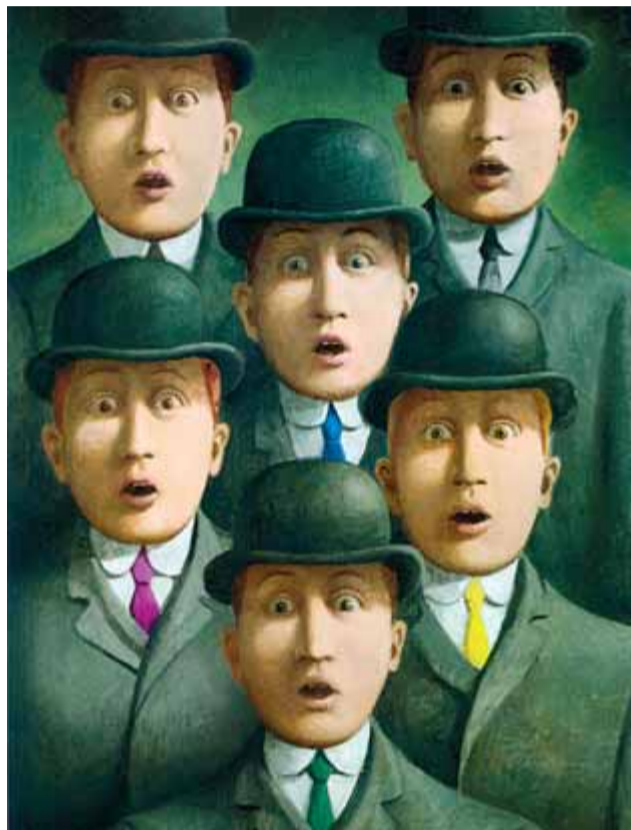
L'imaginari del Sr. Verd

Sembla ser que tothom arriba tard a la cita del senyor Verd. Els convidats van elegantment vestits, *gentleman* de paraigua i barret, i cada un d'un color diferent: negre, blau, porpra, groc i marronós. El senyor Verd, però, es fa esperar. El nostre home verd ha descobert una porta que amaga un misteri: ¿qui s'atreveix a traspasar-la i fer un viatge sense retorn a la descoberta dels colors?

Una narració enigmàtica amb una barreja de misteri i humor que ens sedueix a cada pàgina fins a arribar al final i descobrir la bellesa de la diversitat per mitjà dels colors.

El llibre, com els colors, té molts registres diferents, tant per a petits lectors com per a adults, i els nivells de lectura estan molt ben dosificats i barrejats a parts iguals aconseguint crear una lectura extraordinàriament sorprenent i màgica per a totes les edats.

Les últimes pàgines

estan reservades al gran lector, adult o nen, que en vulgui saber més. És un apartat que l'autor ha batejat amb el títol *Lo sé todo: el imaginario de los lectores que siempre quieren saber más* i és un compendi de microrelats-

definicions d'objectes que hem vist dibuixats a l'àlbum i que ara redescobrim en una nova dimensió d'enciclopèdia imaginada. I l'última pàgina d'aquest llibre verd per excel·lència, esquitxada només per les notes de

color d'una petita papallona, ens dona la clau en paraula escrita de la importància d'aquest món dels colors que hem tastat amb els ulls. El llibre és un "tot", tasteu-lo a poc a poc i a parts iguals i no deixeu la taula coixa d'una pota.*

La merienda del señor Verde

Text i il·lustracions: Javier Sáez Castán
Ediciones Ekaré, 2007
Preu: 13€
Pàgines: 36

ESPÈCIE PROTEGIDA

ADA CASTELLS

Hrabal i el gust de la cervesa

Diuen els especialistes en literatura centreeuropea que quan Bohumil Hrabal va venir a Barcelona es va enamorar de la nostra cervesa. Tot un honor, venint d'un txec. L'escriptor era un home vital i entusiasta, de cara enfora, i amb un món interior complex i trist, de cara endins. Ben bé com els seus llibres, sempre basculant entre la picaresca i la tendresa, l'amargor i la dolçor de l'escuma de la cervesa. Monika Zgustová el retrata molt bé a *Els fruits amargs del jardí de les delícies* i gràcies a ella també en podem llegir traduccions directes del txec.

Quan Bohumil Hrabal va visitar la Fundació Miró, de gira per la nostra ciutat, un grup de nens, en veure'l, van córrer a encerclar-lo. Miracle! -van pensar alguns-, per fi les noves generacions han tingut un atac sobtat de cultura i són capaces de reconèixer els escriptors pel carrer. No, falsa alarma. Simplement l'havien confós amb Joan

AVUI

Miró, i l'autor, divertit, els va seguir el joc com si de sobte s'hagués convertit en l'oncle Pepín de les seves novel·les.

A Trens rigorosament vigilats i a *Jo he servit el rei d'Anglaterra*, l'escriptor ens mostra personatges que s'han de buscar la vida sense perdre l'humor. Sabia de què parlava perquè ell mateix va haver de fer feines com trinxar paper, que deu ser la prova màxima d'humilitat per a un escriptor. Afortunadament, la humilitat li venia de fàbrica i ho va poder suportar, com va poder suportar els avatars de la història. Tot plegat va forjar un escriptor amb un pes moral, un domini de l'estil i un fons psicològic que et poden deixar garratibat. *Noces a casa* i *Els enraonaires* ho demostren. Estaria bé que no ens n'oblidéssim.*

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

Casa okupada

Ahir a la nit vaig sopar amb els Homs, els pares de la Diana. La seva filla ha marxat a la casa okupada del carrer Miquel Bleach i ja no saben què fer.

Avui sopem de nou. Pel que he entès, volen que parli amb la Diana. L'entrada a la casa d'Hostafrancs ha fet que deixi la facultat i el gimnàs i que no en sàpiguen res. Però, de fet, això de la facultat no és segur tampoc. I els amics, les amigues, els exs? Ells han de saber alguna cosa de la casa okupada.

-Reapropiada -m'ha tallat el Francesc, mirant la seva dona-. Reapropiada.

Fa temps que no sé res de la Diana. I amb el pare, de fet, vaig canviar algun automatisme per telèfon quan jo coincidí amb la seva

filla a classes d'anglès i tornàvem junts a casa. Ha trobat el meu número en una agenda. De fet, que tinguem les agendes a la targeta sim del mòbil és cosa de no fa gaire, perquè una part dels nostres coneguts són encara en agendes en què un dia ja no hi vam afegir cap més nom ni telèfon.

A mi em sembla que s'ha produït un malentès. És com si hi hagués alguna cosa, pensen els meus amics, que em lliga a la Diana o a la fàbrica okupada, i he pensat a quina de les dues bandes m'acosto més, perquè no me les imagino totes dues alhora.

Als cafès, quan érem a la terrassa, la Glòria s'ha aixecat, s'ha recolzat al muntant de la porta de vidre esmerilat i ha tornat a dins. Al voltant dels ulls, durant el sopar, jo havia

trobat el seu influx en la imatge que tinc de la Diana.

El Francesc i jo hem reprès la conversa. Volia donar-li el meu parer, però després de tres whiskys ens ha semblat que, si la piscina hagués estat plena, ens hauríem posat el banyador i, amb un cigar a una mà, el got llarg a l'altra, barrets de cowboy i cadascú en una punta de la piscina, hauríem reprès així la xerrada.

-Tornarà, oi? -diu el Francesc.

Cap a les tres, voltem en cotxe per la ciutat. No sé si passem per Sants. Recordo uns païos amb pantalons tipus Lebowski i el mentó acusat, fa cosa de deu anys, que pronunciaven el carrer Bleach com si fos el primer disc de Nirvana, *Blitz*, i així ho dic en veu alta. Si he d'entrar a la casa, bé hem de començar per algun lloc.*